

Elena

Nele Neuhausová

C PRESS

V poslední vteřině

Elena

V poslední vteřině

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Pešatová
Elena – V poslední vteřině – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nele Neuhausová

Elena

V poslední vteřině

Nele Neuhaus – ELENA – In letzter Sekunde (vol. seven)
© 2019 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
© mariait / Shutterstock.com

Translation © Barbora Krupičková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4686-6
ISBN 978-80-264-4699-6 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)
ISBN 978-80-264-4700-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN 978-80-264-4701-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

1. kapitola

Děšť bubnoval do střechy velké jízdárny a venku se tak zešerovalo, jako kdyby měl každou chvíli nastat konec světa. Bylo devět hodin ráno a já jsem jezdila v hale docela sama se svým koněm Lancelotem, kterému jsme říkali Lenzi. Ještě předevečím, na velikonoční sobotu, venku panovalo letní počasí. Na turnaji v Bischofsheimu jsme pobíhali v tričkách s krátkým rukávem a já jsem si dokonce i trochu opálila ruce. Uprostřed noci se však rozpoutala silná bouřka a od té doby lilo jako z konve z mraků, které visely nízko nad obzorem. Podle mé aplikace na předpověď počasí mělo vlastně už dopoledne přestat pršet a vysvitnout sluníčko, takže pořád ještě žila naděje, že druhý týden velikonočních prázdnin nebude úplně ztracený.

Lenzi a můj hřebec Fritzi dnes měli naplánovaný jen lehký trénink. Oba předvedli na víkendovém turnaji skvělý výkon a já jsem mimo jiné vyhrála s Fritzim skoky M**. S Lenzim

mi v sobotu odpoledne uniklo jen o vlásek už druhé vítězství v kategorii S, když jsme se na poslední překážce dopustili chyby z nepozornosti! Náš čas ale žádný z účastníků nepřekonal. Zvítězil Niklas, přítel mé nejlepší kamarádky Melike, se svým ryzákem Palais de Danse těsně před mým bývalým klukem Timem Jungblutem. Mé čtvrté místo v kategorii S* však stačilo na to, abych byla vyhlášena nejúspěšnější jezdkyňou celého turnaje a odměněna čestnou cenou, za niž se mi posmíval náš pracovní jezdec Jens, kterému jsem před lety přidělila přezdívku „Podobanej žabák“. Tou cenou, kterou do turnaje věnovala jedna cestovní kancelář, byla totiž poukázka pro dvě osoby na týdenní pobyt v pětihvězdičkovém wellness hotelu na Mallorce včetně letenek.

„Uvolnit dveře, prosím!“ ozvalo se zvenčí.

„Jsou volné,“ odpověděla jsem a nechala Lenziho cválat velký kruh.

Podobanej žabák otevřel dveře a navedl na dráhu Pokerface, pětiletého hnědého valacha. S pohvizdováním mu stáhl třmeny, utáhl podbřišník, a i když Pokerface poskakoval a neklidně trhal hlavou, Žabák se lehce vyhoupl do jeho sedla. Mladý valach začal vyhazovat, ale ani to Žabáka nevyvedlo z míry.

„Tak co, hlupáčku,“ šklebil se na mě, když jsem kolem něj proklusala, „kdy vyrážíš na Mallorcu cachtat se v bazénku?“

Dřív jsem ho nemohla vystát, protože byl buď věčně nabroušený, nebo si ze mě utahoval, ale poslední dobou už vůbec nebyl tak strašně podobaně žabákovitý, ale vlastně docela milý. Možná to bylo tím, že si konečně našel holku, protože od té doby, co chodil s Glorií, se rozhodně změnil k lepšímu.

„Nemám tušení.“ V průběhu let jsem se naučila nenechat se od Jense vytočit. „Možná, že tam vůbec nepojeďu.“

„Pročpak ne?“ divil se Podobanej žabák. „Mohla bys přece se svým vyvoleným do sauny, naložit se do infinity bazénu, zacvičit si jógu, věnovat se ajurvédě a po večerech usrkávat sangrii z kyblíků.“

„To určitě nemohla!“ opáčila jsem. „Kromě toho je Farid o víkendech stejně pořád někde pryč.“

Můj kluk Farid Belhedi byl profesionálním fotbalistou hrajícím za Eintrach Frankfurt. Stejně jako Tim a Christian složil před velikonočními prázdninami písemnou část maturity. Na zkoušku ho klub uvolnil, po zbytek sezóny měl však zápas každý víkend, někdy hrál i v týdně, většinou i v různých jiných městech. Farid nehrál jen ve svém klubu, nýbrž také za reprezentaci U19. Před dvěma týdny, přesně den před mými šestnáctinami, oslavil osmnácté narozeniny a od té doby směl konečně sám – bez doprovodu maminky, řídit auto, což bylo docela prima. Týden strávený ve wellness hotelu ho ovšem lákal stejně málo jako mě.

Zpomalila jsem s Lenzim do kroku, nechala ho kráčet na dlouhých otěžích a zkontrolovala telefon. Melike mi už před dvaceti minutami poslala hlasovou zprávu. Byla u zubaře hotová dřív, než předpokládala, a chtěla přijít v deset do stáje. To se skvěle hodilo, protože Fritziho jsem už projela a tím pádem jsem měla pro dnešek hotovo.

Zastavila jsem Lenziho a svezla se ze sedla. Jen co jsem otevřela dveře mantinelu, přihnal se k nám Twix. Můj hnědobílý Jack Russel teriér mě všude doprovázel jako stín. Když jsem jezdila na koni, seděl na tribuně a sledoval mě. Přehodila jsem přes Lenziho odpocovací deku a oškrábala mu kopyta. Za sebou jsem slyšela prozpěvovat Podobaného žabáka. Vtom se otevřely dveře a do předsálí vstoupil můj bývalý přítel Tim Jungblut. Vedl Acapulca, Niklasova koně. V příštích týdnech bude jezdit na Niklasových koních každý den, protože Meličin přítel Niklas a můj bratr Christian odletěli včera večer do Bostonu, kde měl Niklas od léta studovat. Christianovi darovali cestu za velkou louži rodiče k maturitě, což pro mého bratra znamenalo splněný sen. On a Niklas spolu stráví čtyři dlouhé týdny v Americe!

„Čau,“ pozdravil mě Tim. „Všechno v pohodě?“

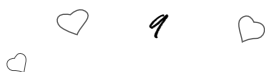
„Čau,“ odpověděla jsem na pozdrav a pověsila škrabku na kopyta na háček. „Jo. A u tebe?“

„Taky.“ Tim si mě zkoumavě měřil svýma světle modrýma očima. „A nevádí ti, že se tu teď budu vyskytovat častěji?“

„Jasně, že ne.“

Niklas se už v zimě rozhodl, že prodá čtyři ze svých šesti turnajových koní a do Ameriky si odveze jen své dva nejlepší – Palais de Danse a No Doubt. Ačkoli Niklas patřil k nejúspěšnějším dorosteneckým parkurovým jezdcům Německa a před dvěma lety se stal juniorským mistrem Evropy, neměl v plánu stát se profesionálním jezdcem. Mnohem víc si přál pracovat po studiích ve firmě svého tatínka – v mezinárodním koncernu pozemních a inženýrských staveb, a jezdeckví si ponechat jen jako koníček. Timův táta Richard Jungblut navrhl, aby Schützeovi ustájili tyto čtyři koně u něj na Slunečním dvoře. Tim by je tam mohl zajíždět a Richard za ně zase kasírovat peníze. Niklasovy rodiče však tento nápad příliš nenadchl, a to nejen proto, že Richard Jungblut seděl rok a půl ve vězení. V tu dobu pronajal Sluneční dvůr otci Ariany Teichertové, což se ukázalo jako velká chyba. Teichertovi neměli nejmenší tušení, jak se takové jezdecké centrum provozuje, a pod jejich vedením šlo na Slunečním dvoře všechno od desíti k pěti. Dvůr pustl a Teichertovi předčasně vypověděli nájemní smlouvu. Podlahy v jízdárně a na kolbišti zanechali v katastrofálním stavu. Po jednom poryvu větru odletěl kus stájové střechy, protože nikoho nenapadlo zavřít vikýře.

Kromě toho zamrzlo veškeré vodovodní potrubí, takže stáj pak stála několik týdnů pod vodou a automatická napajedla v boxech přestala fungovat. Schützeovi se s mými rodiči dohodli, že Tim bude zajíždět koně na Kosím dvoře tak dlouho, dokud se nenajde vhodný kupec.

Ještě před pár měsíci mě vyhlídka na to, že budu Tima muset potkávat každý den, dost znervózňovala, ale dnes už jsem s tím neměla žádný problém. S Faridem nám to klapalo a Tim pochopil, že už u mě nemá žádnou šanci.

„Jsem králem Mallorcy!“ zahalekal falešně Poďobanej žabák na celou halu.

„Co mu je?“ zeptal se mě udiveně Tim.

„Pořád mě popichuje s tou poukázkou na Mallorcu, kterou jsem vyhrála v Bischofsheimu,“ objasnila jsem svému expříteli a protočila panenky.

Tim se usmál a zavrtěl hlavou. Sundal běloušovi odpocovací deku a vstoupil s ním na jízdárenský okruh.

Můj bratr mi prozradil, že si Tim našel práci v jednom velkoobchodě s nápoji v Hettenbachu, kde dostává osm eur na hodinu. Schützeovi ho samozřejmě také platili za to, že se staral o jejich koně. Dříve, když jsme spolu ještě chodili, jsme měli sen, že Tim

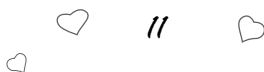

bude studovat veterinu a společně pak jednoho dne povedeme Kosí dvůr. Jenomže studium už pro Tima nepřipadalo v úvahu, to mi sám přiznal. Místo toho si vzal do hlavy ambiciózní plán znovu postavit na nohy Sluneční dvůr a stát se profesionálním parkurovým jezdcem. Talent bezesporu měl, ale jestli jednou vydělá tolik peněz, aby zachránil zadlužený Sluneční dvůr, o tom jsem silně pochybovala. Po tom, co se jeho dědeček, bohatý podnikatel ve stavebnictví, dostal minulý rok nejprve do platební neschopnosti a na začátku tohoto roku nečekaně zemřel, ztratil Tim naději na jakoukoli finanční podporu. Jeho matka si našla nového přítele a před několika týdny se k němu nečekaně nastěhovala. Timova malá sestra Gina, která s matkou do Kolína nechtěla, ale zároveň nesměla žít se svým dříve trestaným otcem, proto žila u nás na Kosím dvoře. Suma sumárum nebyla Timova situace zrovna růžová, a také proto jsem nic nenamítala, když teď zase pravidelně docházel na náš dvůr, aby si tu něco přivydělal.

Bylo krátce po desáté, když jsem s Lenzim zamířila k turnajové stáji. Slunce sice vykukovalo zpoza mraků jen nesměle, ale vypadalo to, že moje aplikace nakonec přece jen nelhala.

„Eleno!“

Ohlédla jsem se a zůstala stát. Na kole se ke mně řítily Melike a udýchaná zabrzdila těsně vedle mě. Twix na ni radostně vyskakoval a moje kamarádka slezla z kola, aby se s ním přivítala.

„Čau!“ pozdravila jsem. „Tak co? Ozval se ti Niklas?“

„Jasně! Minimálně dvacetkrát!“ ušklíbla se Melike. „Myslím, že on snáší naše čtyřtýdenní odloučení mnohem hůř než já.“

„To jsem tedy zvědavá, jak zvládne studium v Americe!“

„On by byl nejraději, kdybych za ním přijela do Bostonu,“ odvětila Melike. „Ale to není nic pro mě. Letět tam na pár dní – fajn, ale nic víc.“

„To bys mi taky nemohla udělat,“ pronesla jsem sice v žertu, ale ve skutečnosti jsem se děsila příštího roku, až moje kamarádka udělá maturitu a já se s ní už nebudu každý den potkávat ve škole a v autobusu.

„Taky že neudělám, neboj!“ mrkla na mě. „Já už jdu čistit a sedlat. Tak zatím!“

Vyrazila na kole směrem k dubové stáji, kde stál v jednom z padokových boxů Smiley – její žluťák, jak se říkalo koni se srstí zbarvenou do žluta na světlé nebo tmavé kůži. Já jsem s Lenzím vstoupila do turnajové haly vyhrazené našim vlastním koním a těm, které jsme trénovali. Rádio tiše vyhrávalo. Tatínek právě sedlal Le Yakimour. Tmavohnědý valach, kterého Podobanej žabák nenazval jinak než „Lolli“, protože si nedokázal zapamatovat jeho francouzské jméno, patřil panu Nötzlimu, švýcarskému obchodníkovi s koňmi. Ten vlastnil také Lenziho. Lolli se k nám na Kosí dvůr dostal proto, že začal mít odpor ke skákání. Můj

tatínek, který uměl skvěle pracovat s problematickými koňmi, dokázal s velkou dávkou trpělivosti vrátit Lollimu ztracenou důvěru. Nyní už tento hnědák skákal opět s radostí.

Dnes jsme měly s Melike v plánu projet trasu terénního závodu, který se měl uskutečnit na svátek Nanebevstoupení páně. Od té doby, co Glorie dávala na Kosím dvoře hodiny westernu, absolutně nestíhala uspokojovat poptávku všech zájemců. Během několika měsíců měla víc žáků než můj dědeček, který dával hodiny jezdeckví několik desetiletí. Z westernu byli nadšení především dospělí, kteří kdysi přestali s ježděním buď z časových důvodů, nebo proto, že na koni prožili nějakou špatnou zkušenost. S nápadem uspořádat přespolní závod jsem přišla já, dříve to však byl dědeček, který organizoval různé domácí turnaje, výlety spolku, honitby na koních nebo velké turnaje, ale postupně ztrácel chuť, protože se hlásilo čím dál méně dobrovolníků, kteří by mu s pořádáním pomohli. Mého nápadu se chytila Glorie, a souhlasili také moji rodiče, proto jsme vyhlásili na pátek prvního května *1. jezdecký terénní závod Kosího dvora*. Účastníci se svými koňmi budou muset absolvovat nejprve dovednostní parkur na jízdárně, než se v párech vydají do terénu. Na několika stanovištích pak budou plnit různé úkoly a kromě toho také zodpovídat otázky s koňskou tematikou. Celá akce měla vyvrcholit vyhlášením vítězů s předáváním cen a diplomů.

Ačkoli jsme naši jezdeckou rallye inzerovali zatím jen na našich stránkách a na Facebooku, bylo k našemu překvapení během dvou dnů obsazeno všech padesát míst a dokonce zůstala ještě spousta náhradníků na čekací listině.

„Máš pro mě ještě nějakou práci, nebo můžu s Melike na vyjíždku?“ zeptala jsem se tatínka. „Slíbily jsme Glorii, že vytyčíme trasu závodu, protože ona se tady v okolí tak dobře nevyzná.“

„Jestli jsi projela své koně, tak můžete vyrazit,“ svolil tatínek. „A už jste si nějakou trasu připravily?“

„Myslela jsem, že bychom jely nejprve k římské pevnosti, pak přes skautskou klubovnu ke kameni Čtyř bohů.“

„To tedy máte před sebou dost dlouhou cestu,“ prohodil tatínek.

„Celkově jsou naplánované tři až čtyři hodiny v terénu,“ potvrdila jsem. „Na trase by mělo být minimálně pět stanovišť a pro ně musíme najít vhodná místa. Poslední zastávku bychom mohli udělat na parkovišti u Kamenného kříže, jen se k němu musí od kamene Čtyř bohů dvakrát přes silnici a přes steinauské rašeliniště. A to není zrovna ideální.“

„Proč to nevezmete od skautské klubovny ke Kapličkovému vrchu?“ navrhl řešení tatínek. „Nedaleko kapličky je parkoviště a také možnost uvázat koně. A nemusí se přes žádnou silnici.“

„To je pravda, to mě nenapadlo,“ souhlasila jsem nadšeně. „Tím pádem trasa opravdu obkrouží Kosí dvůr.“

„Přesně tak,“ usmíval se tatínek. „Tak si to užijte! A pro jistotu si s sebou vezměte něco k snědku.“

Twix zklamaně sklopil uši, když pochopil, že musí zůstat u babičky. Uraženě se odšoural do svého košíku, který měl v chodbě mezi restaurací a bytem mých prarodičů, kde lehal přes den. Babička nám zabalila pár karbanátků, dva chleby s rízkem, vajíčka, jablka a banány, a já jsem vzala ještě dvě láhve s vodou. Na vyjíždku jsme byly připraveny.

2. kapitola

Lehký vánek rozehnal šedivé mraky a sluníčko se usmívalo z blankytně modrého nebe, když jsme s Melike vyrazily ze dvora směrem k lesu. Příroda se mocně probouzela ze zimního spánku. Všechno kolem se zelenalo a pučelo, syté zelené louky byly poseté petrklíči. Každý rok jsem se po dlouhé temné zimě v skrytu duše obávala, že už žádné jaro neprijde. Ale když pak první krokusy a sněženky vystrčily hlavičky ze země a natahovaly se za sluncem a stovky tisíc jeřábů a divokých hus se vracely z jihu a ve V- formacích táhly na sever, věděla jsem, že jsou mé obavy zbytečné.

Klusaly jsme lesem podél cest a nechaly pak naše koně vycválat „dálnici“ – rovnou, lehce svažitou cestu, která vedla k římské pevnosti. Ještě než jsme vyrazily, zapnula Melike na svém telefonu aplikaci Galoppica, aby zmapovala naši trasu. Chtěly jsme účastníkům závodu trochu ztížit podmínky, a tak jsme

vybočovaly z cest a používaly také různé zajíždky. Od pozůstatků římské pevnosti nás čekal prudký kopec až na vrchol Dubové hlavy. Skautská klubovna byla jen pár stovek metrů od nás.

„Zastávky jsou od sebe pokaždé dvacet čtyři minuty,“ oznámila Melike spokojeně, když jsme zastavily na malé mýtině a vytáhly z našich sedlových tašek zásoby. „To je perfektní.“

Hilda se Smileym se pustili do pastvy a my jsme se s chutí zakously do chlebů s řízky a do vajíček uvařených natvrdo. Rozhled odsud shora byl úchvatný, v dálce jsme rozpoznávaly dokonce i obrysy Frankfurtu. Slunce dost hrálo, tak jsme svlékly bundy a uložily je do sedlových tašek, než jsme zase vyrazily dál.

Cestou jsme vymýšlely otázky, které by závodníci museli zodpovědět, a úkoly, které by na stanovištích museli vyřešit.

„Namotat bandáž v předepsaném čase,“ navrhla jsem. „Rozebrat uzdu a znovu ji spojit.“

„Sbírat po cestě nějaké věci,“ připojila se Melike. „Různé listy, kameny, ptačí pírko... nebo složit básničku, která by musela obsahovat určitá slova!“

„Vyjmenovat koňská plemena!“

„Slavné jezdce a koně!“

„Projet slalom!“

„Uřčit po hmatu jezdecké potřeby!“

„Skákat v pytli s koněm!“

Chrlily jsme nápady jak na běžícím pásu, až nás to rozchechtalo. Cestou na Kapličkový vrch jsme pod vyhlídkovou věží u přístřešku pro turisty objevily místo vhodné pro třetí stanoviště.

Melike udělala pár fotek a pak jsme vyrazily dál. Kopyta koní tupě duněla po lesní cestě. Odkudsi se ozvala kukačka, nedaleko zurčel potůček. Udělala jsem si selfíčko a poslala ho Faridovi, s nímž jsem se neviděla už čtyři dny.

„Zbožňuju jaro!“ zahalekala jsem. „Mohla bych takhle jezdit celé dny.“

„Já taky!“ přidala se Melike. „Jsem tak šťastná, že mám Smileyho! Dřív jsem si ježdění vůbec tak neužívala, protože Dickie pořád jen klopytal.“

Dickie, vlastním jménem Jasper, byl kůň Meličiny maminky. Měl už osmnáct let a neustále ho sužovaly nějaké zdravotní problémy, proto se měl v květnu stěhovat do zvířecího hospicu, kde mohl na pastvině po boku dalších starých koní trávit podzim svého života.

Trasa k našemu dalšímu dílčímu cíli byla poměrně náročná, protože se nejprve prudce klesalo a pak zase stoupalo. Že bylo chybou ignorovat široké šotolinové lesní cesty a místo toho jít po úzkých pěšinách, jsme poznaly teprve ve chvíli, když jsme se najednou vynořily u silnice.

„Ale vždyt,“ otočila jsem se na Melike, „tady žádná silnice být neměla.“

„Počkej, zkontroluji, kde jsme.“ Melike vytáhla telefon, aby vzápětí zjistila, že nemá signál.

„Super, takže jsme zabloudily!“ Pokusila jsem se zorientovat. Když jsme jely terénem, držely jsme se v podstatě stále mezi Steinau a Hettenbachem. A tam jsem znala každý kámen, každou odbočku, tady jsem však byla ztracená. S Melike jsme dumaly, o jakou silnici asi jde. Kolem nás zatím svištěla auta.

„Já myslím, že je to okreska mezi Königshofenem a Braunshartem,“ uvažovala jsem. „Potom by Kapličkový vrch musel být tamhle,“ ukázala jsem doprava.

„Jely jsme sem přesně dvě hodiny a sedmnáct minut,“ oznámila Melike, když zkontrolovala spuštěnou aplikaci. „Sakra! Teď jsme si pokazily naši trasu!“ Moje kamarádka protáhla obličej. „Snad to dokážu opravit. Jinak budeme muset projet celou trať znovu.“

Otočily jsme koně a po úzké pěšině, kterou jsme sem přišly, jsme se zase vracely. Po pár stech metrech jsme dospěly na rozcestí, kde jsme odbočily, a zanedlouho dorazily k jakési lesní cestě, která stoupala vzhůru.

„Tohle musel být ten správný směr,“ řekla jsem, ale moc přesvědčivě to neznělo. „Když chce člověk na vrch, tak zkrátka musí stoupat.“

A tak jsme šly a šly a Melike si pro sebe cosi bručela, protože neměla signál. Po chvíli vyústila lesní pěšina za červenobílou závorou do úzké asfaltové cesty. Bezradně jsme na sebe pohlédly.

„Tak to nám trochu nevyšlo,“ poznamenala Melike.

„To je teď jedno,“ reagovala jsem. „Pojedeme po téhle cestě dál nahoru. Možná potkáme někoho, kdo nám poradí, jak se dostat na Kapličkový vrch.“

Nebylo příjemné nevědět, kde jsem. O to víc jsem si oddechla, když jsem mezi ještě neolistěnými stromy zahlédla zvlněný hráz-děný dům.

„To je lesní restaurace Hubertus!“ vykřikla jsem úlevně. „Takže jsme se z trasy zas tak neodklonily! Jen jsme musely někde odbočit předčasně.“

Hostinec ležel na kraji lesa s výhledem na rozlehlou travnatou náhorní plošinu Kapličkového vrchu. Patřil k oblíbeným víkendovým cílům. V létě lákal opravdové masy lidí z blízka i daleka na velkou zahrádku, dětská hřiště a malou zoologickou zahradu. Dnes, v úterý po Velikonocích, však parkoviště zelo prázdnotou, protože restaurace byla zavřená. Mé počáteční nadšení rychle vzalo za své, když všechny naše pokusy dostat se kolem hostince ke Kapličkovému vrchu skončily před plotem.

„Tak co teď?“ zeptala se Melike, když jsme znovu stály na velkém parkovišti.

„Já se tu nevyznám.“ Zamyšleně jsem semkla rty. „Před pár lety jsem se se Siriusem zúčastnila honu na koních, na Kapličkovém vrchu přímo pod restaurací se konala slavnostní fanfára na konci lovu.“

„Tudy to už každopádně dál nejde.“ Melike ukázala na značku slepé ulice. „Pojďme tou stejnou cestou zase dolů. Někde snad už narazíme na odbočku na Steinau.“

„To by byla velká zajížďka,“ namítla jsem. „Pojď, porozhlédneme se nejdřív tady.“

Vtom se na silnici za restaurací vyřítil sportovní vůz, prohnal se parkovištěm a ve vysoké rychlosti zase zmizel z dohledu. Zdálo se, že cesta se značkou slepé ulice někam pokračuje.

Pustily jsme se tedy tím směrem, odkud vyjelo to sportovní auto, a zjistily, že se tahle cesta vine ještě pěkný kus dál. Postupně se však začala zužovat, pak se prudce stočila a nečekaně skončila před vysokou ocelovou bránou, do níž byl umělecky zapracován název usedlosti: *Hubertův dvůr*. Na jednom ze sloupků brány byla umístěna bezpečnostní kamera. „Soukromý majetek!“ varovala velká tabule. „Vstup přísně zakázán!“ Vedle visela další cedule s vyobrazeným rotvajlerem a nápisem „Pozor – nebezpeční psi!“

Za branou se rozprostíral velký dlážděný dvůr s kruhovým květinovým záhonem uprostřed. Mezi bílými a žlutými narcisy

a žlutozlatě kvetoucími keři zlatice se vypínala bronzová socha koně.

„Konečná!“ prohlásila Melike rozladěně, pak se usmála. „Ale aspoň tu mám zase signál! Jupí!“

A zatímco moje kamarádka zkoumala v aplikaci Mapy naši polohu, já jsem se rozhlížela. Pozemek Hubertova dvora obrůstal živý plot dvoumetrových bobkovišní a nechybělo ani drátěné oplocení.

„Tamhle je nějaká cesta.“ Ukázala jsem doleva. „Vede dolů podél plotu. Je to tam sice trochu strmější, ale to už nějak zvládneme.“

„Hm,“ odušila Melike, aniž by zvedla zrak od svého telefonu. „Kdo tady asi bydlí? Mají tu dokonce i vlastní jezírko a tamhle dole, to vypadá jako jízdárna! Podívej!“

Podržela mi telefon před očima.

„To není špatné.“ Vzala jsem telefon do ruky a ukazovákem a palcem roztáhla satelitní mapu. Nezkoumala jsem však jezero nebo jízdárnu, nýbrž cestu, která by nás zavedla ke kapličce. „Teď to vezmeme podél plotu, i když je to dost z kopce. Máme přece americké kovbojské koně.“ Pousmála jsem se a Melike pokrčila rameny.

Hilda se Smileym se poslušně prodírali hustým podrostem, keři ostružin a jedlovým houštím, stále podél drátěného plotu přesahujícího výšku člověka a neprostupného plotu z bobkovišní.

Musely jsme se v sedlech hodně zaklonit a zadržely dech pokazdě, když naši koně šlápli na nějaký kus skály záludně ukryté pod spadáným listím, a smekli se.

„Uaaa, já tohle tak nenávidím!“ nadávala Melike, která jela za mnou. „Snad budeme už brzy dole, jinak mě klepne!“

Hilda se znenadání zastavila a trhla hlavou do výšky. Roztáhla nozdry a zařehkala.

„Co se děje?“ chtěla vědět Melike.

„Nemám tušení.“ Stoupla jsem si do třmenů, abych nakoukla přes plot, ale nic jsem neviděla. „Cítím tu koně.“

Lehce jsem pobídla Hildu ostruhami a ryzka se dala znovu do pohybu. Uši měla našpicované a hlavu vytaženou do výšky. Ještě pár metrů, pak bude nejprudší úsek srázu za námi. Živý plot poněkud prořídil a nám se naskytl pohled na překrásnou vilu nad malým jezírkem v zahradě podobající se parku. Postupovaly jsme dál a pach koní a hnoje sílil. Zahlédla jsem nízkou budovu natřenou na bílo, za níž se nacházel malý padok. Nebyl však vystlaný pískem ani gumovými rohožemi, nýbrž silnou vrstvou bláta a hnoje! V tom padoku stál jeden kůň, hnědák se širokou hvězdou, se svěšenou hlavou.

„Ach, můj bože!“ vydechla Melike za mými zády a mně v hlavě naskočila přesně tatáž slova. Ještě nikdy v životě jsem neviděla tak ztrhaného koně!

Naprosto šokované jsme zíraly na to politováníhodného zvíře. Byla už půlka dubna, ale tenhle kůň měl pořád ještě zimní srst, která na první pohled budila dojem, že se v ní zabydleli moli. Ten kůň byl tak špinavý a vychrtlý, že mu i přes jeho zimní srst vystupovaly pánevní kosti a žebra. Zašmodrchaná hřívá i ocas visely zplihle dolů. Koně jsou od přírody zvědavá stvoření a za normálních okolností špicují uši hned, jakmile se k nim někdo přiblíží, zvláště jedná-li se o tvora stejného druhu. Ale tomuto hnědákovy bylo zjevně všechno jedno. Jen nepatrně zvedl hlavu a bez zájmu ji hned zase svěsil.

Zaslechla jsem jakési tiché tikání a všimla si tenké bílé elektrické pásky připevněné na vnitřní straně plotu padoku. Pravděpodobně tam byla proto, aby kůň neokusoval bílý dřevěný plot.

Popojely jsme dál, abychom otevřenými dveřmi mohly nahlédnout do boxů. Nikde ani snítka slámy – všude jenom špína a mrva!

„Podívej, Melike! Tam vevnitř je ještě jeden kůň!“ vyjekla jsem přidušeným hlasem. „Leží v boxu!“

„Řekni mi, co je tohle za idioty?“ rozčilovala se Melike. „Neměla bych minutu klid, kdybych věděla, že moji koně musí stát v takovém *svinčíku*!“

„Je to fakt hnus!“ přitakala jsem a vylovila telefon. Nebyla jsem o nic méně rozhořčená než moje kamarádka. „Takové lidi musíme nahlásit Spolku ochránců zvířat!“

Vyfotila jsem to zubožené zvíře. Kontrast mezi ním a tou přepychovou vilou ve svahu byl nebetyčný.

„Musíme něco podniknout,“ prohlásila jsem rozhodně. „A to hned!“

„Co chceš dělat?“ chtěla vědět Melike.

„Zavolám tatkově,“ odpověděla jsem. Vyhledala jsem v telefonu kontakty a přitom zjistila, že jsem už zase mimo dosah sítě! Prohlédla jsem si toho hnědého koně důkladněji. Něco mi na něm připadalo známé.

„Ten kůň je mi povědomý,“ sdělila jsem Melike. „Jen nevím, kde jsem ho už viděla...“

Usilovně jsem přemýšlela. Najednou mi v mysli vyplouvaly útržkovité vzpomínky. Muž jménem Petr. Žena s rezavými vlasy, které jsme říkali Anna. Dva Jack Russel teriéři. Pan Nötzli. Veliký ryzák s podlouhlou hvězdou. Jak to všechno spolu souvisí? Vzpomínky se mi hemžily hlavou. Moje srdce se rozbušilo, když jsem si konečně vzpomněla.

„Tenhle kůň byl kdysi ustájený u nás!“ vykřikla jsem vzrušeně. „No jasně!“

Jako mávnutím kouzelného proutku se spojily jednotlivé dílky skládačky a vytvořily celistvý obraz.

Melike to neudivilo. Zнала mě a věděla, že co se týče koní, mám zvlášť vyvinuté smysly.

„Priamos a Tokka Willow!“ vzpomněla jsem si i na jejich jména a hlava hnědého koně se okamžitě zvedla. Svezla jsem se z Hildiných zad, zalovila v sedlových taškách a našla sáček s pamlsky.

„Hej, Tokko, pojď sem,“ lákala jsem hnědou kobytku a prostrčila ruku plotem.

Hnědka natáhla krk, pak vyndala jedno kopyto z toho marastu, aby se ke mně mohla přiblížit.

„Co je *tohle*?“ zhrozila se Melike. Kopyta té kobytky vypadala hrůzostrašně. U podkováře musela být naposledy před mnoha měsíci. Jak může někdo nechat koně takhle zanedbaného?

Tokka Willow stočila horní ret, odhalila zuby a uzavřela nozdry, aby snadněji nasála pachy. Pak vzala pamlsků lačně do huby a se sklopenýma ušima ho rozkousala. Muselo to být už jistě pět nebo šest let, kdy byla tahle kobytku ustájená na Kosím dvoře, ale teď už jsem si ji vybavovala docela jasně. Dala jsem jí ještě jeden mls, pak jsem Melike podala Hildiny otěže.

„Co chceš dělat?“ chtěla vědět moje kamarádka.

„Trochu se tady porozhlédnu,“ odpověděla jsem a vyšplhala na drátěný plot.

„Opatrně!“ varovala mě Melike. „Nezapomeň na ty rotvajlery!“

„Jo, jasně! Chci to tu jen omrknout, jestli někde nenajdu seno.“
Přikrčená jsem opatrně podlezla pod elektrickým ohradníkem

a smrdutým bahnem se přebrodiva k Tocce Willow. Pamatovala jsem si ji jako statnou kobylku, teď však přede mnou stála jen ubohá kostra potažená kůží. Kdy asi tak dostala naposledy nažrat? Všimla jsem si velkých děr ve dveřích boxu a zachvěla se při představě, že oba koně začali hlady okusovat dřevo.

Druhého koně jsem poznala okamžitě. Byl to ryzák s podlouhlou hvězdou a světlými krátkými chloupky na hřbetě nosu.

„Ach, ne! Priame!“ špitala jsem zděšeně. „Ty malý ubohý koníčku!“

Valach ležel na boku natlačený na stěnu v jednom ze dvou boxů, a když jsem si k němu dřepala, jen ztěžka zvedl hlavu. S hrůzou jsem zírala na otevřené a zaschlé rány a kousance na jeho těle. Lítostí mi do očí vyhrkly slzy. Nikdy v životě jsem neviděla nikoho tak zbědovaného jako tyhle dva koně!

Priamos stál tehdy v turnajové stáji v boxu vedle Lagunase a já jsem si ho moc oblíbila, protože byl vždycky velmi přátelský a přítulný a nikdy ne hrubý, jak mladí koně často bývají. Tatínek ho dobře vychoval a také s ním jezdil po turnajích. Sevřelo se mi srdce, když jsem toho dříve krásného hrdého koně, jehož srst se leskla jako měď, viděla před sebou ležet zjevně nemocného a vyčerpaného. Měl zlatavě hnědé oči, což bylo neobvyklé, protože většina koní má oči tmavé. Dříve mu zářily, teď byl však jeho pohled zakalený, oči pohaslé, jako kdyby už rezignoval na život.

Vzala jsem mezi palec a ukazováček jeho kůži na krku, povytáhla ji a zase pustila. Kůže však zůstala vytažená, místo aby se hned zase napnula, což bylo neklamné znamení, že je zvíře silně dehydrované.

„Vydrž, Priame! Dostaneme tě odsud,“ šeptala jsem chraplavým hlasem a něžně koně pohladila po jeho zacuchané hřívě. „Slibuji!“

Tokka Willow se se sklopenýma ušima přišourala do boxu. Vyskočila jsem a energicky ji vykázala zpět do padoku, pak jsem za ní zavřela dveře, aby Priamovi nemohla přivodit ještě další zranění. Kousnutí na jeho těle mohla způsobit jedině ona.

V téhle malé stáji byly tři velké světlé boxy, všechny s přímým vstupem do padoku, třetí box byl prázdný. Podle několika zaprášených stébel jsem poznala, že se tady dříve skladovala sláma. V rohu stálo několik sudů, všechny však byly prázdné. Nenápadně jsem vycupitala ze stájových vrat a venku mi do oka padl obytný dům. Nic se v něm nehýbalo. Vedle stáje jsem objevila jakousi přístavbu. Našla jsem v ní však jen hromadu zplesnivělého sena a tím jsem koně nakrmit nemohla. Udělala jsem si pár fotek a chtěla se zrovna vplížit zpátky do stáje, když vtom se přede mnou zjevil chlap. Leknutím se mi málem zastavilo srdce. Dívala jsem se přímo do hlavně jeho zbraně.

3. kapitola

„Co tady hledáš?“ vyjekl na mě ten chlápek. Působil stejně vyděšeně jako já. „Všude tu visí cedule! Neumíš číst? Tohle je soukromý pozemek!“

„Já... já... já,“ koktala jsem v té hrůze a zírala jako zhyponotizovaná do ústí hlavně. „Já jsem jen... eh... já jsem... ko... koně...“

„Jak ses sem dostala?“ přerušil mě.

„Já... já... jsem přes plot... přelezla,“ přiznala jsem se.

Ten týpek vypadal přesně tak, jak jsem si představovala praveho gangstera: Nagelované vlasy zčesané dozadu, na očích tmavé sluneční brýle, černý oblek.

„Mohli byste, prosím, dát pryč tu zbraň?“ Snažila jsem se mluvit pevným hlasem, ale přitom jsem se strachy trásla po celém těle, v ústech mi úplně vyschlo. Krok za krokem jsem se sunula podél stájové zdi. Musím varovat Melike! Možná by mohla někam zajet a přivést pomoc.

„Zůstaň stát!“ zařval na mě ten chlap a já jsem poslechla.
„Takže, co tady pohledáváš? Proč jsi sem vnikla bez dovolení?“

Opravdu by na mě vystřelil, kdybych se pokusila o útěk? Máám se odvážit? V těch svých elegantních lakýrkách mě stěží bude pronásledovat až do toho bahna.

„Já... ehm... my... jsme jely náhodou kolem a my jsme...“ začala jsem, ale ten chlap mi znovu neomaleně skočil do řeči.

„My?“

„Ach, ano, moje kamarádka a já,“ potvrdila jsem. „Ona na mě čeká na druhé straně plotu.“

„Blbost! Blafuješ.“ Chlápek si nervózně olízl jazykem rty a zamával zbraní kolem sebe jako nějaký padouch v kovbojce. „Pojď se mnou! A ať tě ani nenapadne vzít roha!“

Co se mnou zamýšlí? V hlavě se mi rojilo tisíc šílených myšlenek. V představách jsem se už viděla, jak ležím spoutaná v nějakém tmavém sklepeč. Strach byl v tuhle chvíli silnější než rozum.

„Melikeee! Pomooc!“ zakřičela jsem tak hlasitě, jak jen jsem dokázala.

Muž sebou vylekaně trhl.

„Pomoz mi, Melike! Rychle! Míří na mě zbraní!“

„Proboha, neřvi tak!“ sykl ten chlap vyplašeně. Sundal si sluneční brýle, nechal klesnout ruku se zbraní a přiskočil ke mně.

Zrovna když mě chtěl chytit za paži, vyhrnula se zpoza rohu stáje Melike. Nato jsem zaslechla hlasité zasyčení a následně bolestivý výkřik. Muž upustil sluneční brýle i zbraň, ruce si přitiskl na oči a s kvílením se celý zkroutil.

„Pojď, rychle, zdrháme!“ Melike mě chytila za zápěstí a táhla mě za sebou. „Teď je aspoň na chvíli vyřazený z provozu.“

„C... cos mu provedla?“ zajíkala jsem se vyděšeně.

„Pepřový sprej,“ objasnila kamarádka a podržela mi před nosem malou lahvičku. „Kdysi mi ji obstaral Niklas.“

„Auuu! Nic nevidím!“ naříkal ten týpek. „Oslepl jsem! Ztraceně, to je bolest!“

Ačkoli mě ještě před chvílí ohrožoval zbraní, teď jsem ho přece jen trochu litovala, jak se tam se sténáním svíjel na zemi.

„Nemůžeme ho tu jen tak nechat,“ vyhrkla jsem.

„Propána, Eleno, kvůli troše pepře v očích fakt neumře.“ Melike mě zatahala za ruku. „Tak jdeme!“

„Ne, počkej!“ Zůstala jsem stát. „Třeba mu patří ti koně a my je od něj můžeme... odkoupit.“

„Odkoupit? Děláš si legraci?“ Melike zavrtěla hlavou, pak se sehnula a rychle zvedla ze země zbraň, kterou upustil ten muž.

„Nemnout si oči!“ poradila mu. „Jinak to bude ještě horší.“

„Fakt díky za radu!“ Muž k sobě pevně tiskl oční víčka, bolestivě křivil obličej a po tvářích mu stékaly slzy.

„Nejlepší je vymýt si oči velkým množstvím vody,“ prohodila Melike nezáživně. „No dobře, počkejte, tam vepředu je hadice, Eleno, mrkni, jestli nenajdeš nějaký kýbl. Já tady toho maníka zatím pohlídám!“

„Děláš, jako kdybych mohl někam utéct,“ procedil ten muž. „Auuu, jaujaujau! Pospěš si, prosím, s tou vodou, jinak se zblázním!“

Vběhla jsem do stáje a rozhlédla se kolem. Za jedněmi dveřmi jsem objevila sedlárnou a v ní našla několik kbelíků. Popadla jsem ručník, který visel vedle dřezu kuchyňské linky. V něm jsem také napustila plný kýbl vody.

„Tak, tady, prosím!“ Postavila jsem kbelík před toho chlapa na zem a dala mu mokrý ručník do rukou.

S Melike jsme pak přihlížely, jak si ho chlap tiskne na oči a přitom úpěnlivě vzdychá.

„Slaboch,“ utrousila Melike opovržlivě.

„Co jsi to řekla?“ obořil se na ni ten chlapík a s vynaložením všech sil otevřel oči. Měl je sice zarudlé a řinuly se mu z nich proudy slz, ale alespoň už zase trochu viděl.

„Tak tady pořád tak nevzdychejte kvůli troše pepře,“ zpražila ho moje kamarádka.

„Tobě se to mluví! Už ti někdo stříkl pepřák do očí?“ Znělo to dost sebelítostivě.

„Ne,“ odvětila Melike. „Ale já jsem na nikoho nemířila zbraní.“
„Vždyť není nabitá,“ zamručel ten chlápek.

„To se ale na první pohled nedá poznat,“ namítla moje kamarádka. „Mně připadala dost nebezpečná.“

„No jo, chápu. Mrzí mě to.“ Chlapík najednou působil opravdu zkroušeně a už vůbec ne nebezpečně. „Myslel jsem, že jste... no... zloději. Během krátké doby se nám sem vloupali už dvakrát a já jsem teď měl... ehm... no prostě... strach.“

Jeho upřímnost nám vyrazila dech.

Muž vyždímal ručník, postavil se a oprášil si kalhoty. Jeho gelový účes vzal za své, tmavé vlasy mu teď neposlušně padaly do obličeje. Zblízka vypadal mladší, než se mi původně zdálo. A vlastně působil docela neškodně.

„Je to už lepší?“ starala jsem se.

„Jo. Díky.“ Potáhl nosem a několikrát zamžikal.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Melike.

„Ludvík. Promiňte, jestli jsem vás vyděsil. Ale je dost strašidelné žít tady uprostřed lesa.“

„Ale proč? Vždyť máte rotvajlery,“ namítla jsem.

„Ale ne, nemáme tu žádného.“ Ludvík si povzdechl. „Ty kamery jsou taky jen atrapy. A do pistole nemám ani náboje!“

„Když o tom tak přemýšlím,“ promluvila Melike a přitom plynule přešla z vykání na tykání, „dostal jsi zasloužený trest! Jak

jsi mohl nechat své koně v tak příšerném stavu? Oba naléhavě potřebují zvěrolékaře!“

„Ti nepatří mně,“ odsekl Ludvík.

„Tak komu?“

„Mému... ehm... švagrovi. To je manžel mojí... no... sestry. Ale on minulý týden zemřel. Nemám tušení, komu ty zdechliny teď vlastně patří.“

„A proč se o ty koně nepostarala tvá sestra?“ chtěla jsem vědět.

„To taky nevím,“ odvětil Ludvík a pokrčil rameny. „S těmi herkami to neumí ani jeden z nás. A kromě toho já mám na koně silnou alergii! Hned dostanu astmatický záchvat, když se k nim jen trochu přiblížím.“

„Nejsou to ani ‚zdechliny‘, ani ‚herky‘,“ opravila jsem ho zostra.

„To je jedno. Stejně půjdou zítra nebo pozítří pryč. Stáj se bude bourat. Moje... ta... sestra chce místo ní postavit raději oranžérii pro kytky.“

„A kam půjdou ti koně?“ zeptala jsem se s nepříjemným pocitem v břiše, který s dalšími Ludvíkovými slovy ještě zesílil.

„Nemám tušení. Myslím, že si pro ně přijede řezník.“

S Melike jsme na sebe zděšeně pohlédly. *Řezník!* Tomu musíme za každou cenu zabránit!

„Kde je tvá sestra teď?“ vyzvíдалa jsem a vzpomněla si na to bílé sportovní auto, které kolem nás před chvílí projelo.

„Musela jet ještě něco zařídít, bude každou chvíli zpátky,“ odpověděl Ludvík, který se svýma zarudlýma očima a lehkým předkusem připomínal vylekaného králíčka. „Poslouchejte, bylo by lepší, kdybyste zmizely, než se tu objeví.“

„Aby nezjistila, že tě přemohly dvě holky?“ Melike se zatvářila posměšně a zvedla do výšky zbraň, kterou pořád držela v ruce. Ludvíkovy zarudlé oči po ní šlehly zlostným pohledem.

„Tak to uděláme jinak,“ navrhla jsem. „Řekneme, že jsme jely náhodou kolem a chceme od ní koupit oba koně.“

„To nejde. Jsou už přece prodání!“

„Zaplatíme víc než řezník,“ nevzdávala jsem se. „Já teď půjdu pro naše koně, moje kamarádka zůstane tady. A doufám, že nás pak pustíš dovnitř.“

„No jasně,“ přikývla Melike. „Když si bude vyskakovat, dostane ještě jednu dávku pepřáku.“

Ludvík nevypadal nejbystřejší, nyní však pochopil, že se nás tak lehce nezbaví.

„Dobře, dobře,“ souhlasil nakonec odevzdaně. „Ale neříkejte, prosím, nic o tom pepřovém spreji a o zbrani!“

To jsme mu slíbily a on se nám na oplátku zavázal, že přesvědčí svou sestru, aby ty koně prodala nám, a ne řezníkovi.

Přelezla jsem přes plot zpátky k Hildě a Smileymu, kteří tam trpělivě čekali, vyhoupla jsem se do Hildina sedla a Smileyho vedla

za otěže za námi. Koně statečně stoupali po úzké pěšině, a když jsme došli až na vršek, Ludvík nám skutečně otevřel bránu.

„Prosím, uvažte si ty svoje her... teda... koně dole pod stájí,“ požádal nás a hned před koňmi ustupoval. „Sestra by mi dala co pro to, kdyby tady na dvoře nechali nějaké koblihy. A kromě toho mně stačí jediný koňský chlup a okamžitě dostanu astmatický záchvat.“

„Takový chcípáček,“ ohrnovala nad ním nos Melike, když jsme Hildu se Smileym vedly dolů ke stáji. „Ze všeho má nahnáno!“

Uvázaly jsme koně ke kůlu a já jsem se šla ještě jednou podívat na Priama. Ležel tam v úplně stejné poloze jako před chvílí, což nevěstilo nic dobrého. Koně leží na jednom boku maximálně dvacet minut, pak se zase postaví, protože podřimovat mohou i vestoje.

„Melike, pomoz mi, prosím!“ Došla jsem pro kbelík, který jsem před chvílí přinesla Ludvíkovi, naplnila ho znovu vodou a vstoupila do Priamova boxu. Opatrně jsem nakapala trochu vody na ryzákovy pysky.

„Podrž ten kýbl,“ úkolovala jsem svou kamarádku. „Jak nejnižší to jde.“

Přetáhla jsem přes Priamovu hlavu špinavou ohlávku, která visela před jeho boxem, pak jsem zvedla hlavu koně a vsunula své koleno pod jeho krk, abych mu dělala oporu.

Melike před ním podržela kbelík s vodou a ryzák začal skutečně pít. Po pár doušcích však zase přestal.

„Musíme ho zvednout, aby neležel pořád na jednom boku,“ rozhodla jsem. „Ty tahej za ohlávku! Já mu zkusím pomoci na nohy.“

Vmáčkla jsem se mezi koně a stěnu boxu a tlačila kolena tentokrát proti valachovým ramenům, Melike zatím tahala jeho hlavu dopředu. Námahou se mi roztřáslly svaly. Ačkoli byl Priamos vyhublý na kost, byl pořád ještě dost těžký.

„Tak do toho! Ty se musíš taky trochu snažit!“ funěla jsem a do očí mi stékaly kapky potu. Kůň se konečně pohnul. Skrčil nohy pod prsa. A pak vypil kbelík vody až do dna. Přinesla jsem z našich sedlových brašen všechny pamlsky a dva banány, které jsme s Melike nesnědly. Vzpomněla jsem si, že Priamos měl banány rád. Když jsem ho teď krmila, Tokka Willow vyzývavě zadupala předními kopyty do stěny boxu.

„On to potřebuje víc než ty,“ odbyla jsem ji a nato začala kobyłka zuřivě kousat do mříží.

Melike ještě jednou napustila plný kbelík a postavila ho před Priama, pak jsme šly zpátky za Ludvíkem, který seděl na schodech před domem a kouřil cigaretu.

„Fuj, z vás jde ale puch,“ ušklíbl se a zacpal si nos. „Fakt nechutné!“